

„Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.” (Mt 5,9)

Máté evangéliuma a korabeli zsidó környezetből származó keresztényeknek íródott. Ezért használ sok olyan kifejezést, amely az ő kulturális és vallási hagyományukra jellemző.

Az ötödik fejezet úgy mutatja be Jézust, mint az új Mózes, aki fölmege a hegyre, hogy Isten törvényének összegzését hirdesse: a szeretet parancsát. Hogy a kellő ünnepélyességet is megadja ennek a tanításnak, azt mondja az evangélium, hogy Jézus úgy tanított, mint egy mester.

Ám ennél is többről van szó: Jézus elsőként tanúsítja azt, amit hirdet. Ez teljesen nyilvánvaló, amikor a boldogságokról beszél, mert egész élete ezt példázza. Felhívja a figyelmet a keresztény szeretet radikalizmusára, annak gyümölcseivel, áldásával és örömével együtt. Szó szerint a boldogságával.

„Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.”

A Bibliában a béke, héberül Shalom az ember teljes harmóniáját fejezi ki önmagával, Istennel és mindazzal, ami körülveszi őt. Ma is sokan köszöntik így egymást, az élet teljességét kívánva ezzel. A béke mindenekelőtt Isten ajándéka, de a mi odaadásunktól is függ.

Az összes boldogság közül talán ez kívánja a legnagyobb aktivitást, arra hív, hogy a közömbösségből kilépve az egyetértés megteremtésén munkálkodjunk. Kezdjük magunkon és a saját környezetünkben, lendítsük mozgásba az elménket, a szívünket és az izmainkat! Odaadást kér, hogy törődjünk a többi emberrel, gyógyítsuk be személyes szinten és a társadalomban is az önzésünk okozta sebeket és traumákat, melyek megosztanak minket, és munkálkodjunk ezen minden erőnkkel.

Amint Jézus, Isten Fia, aki azzal töltötte be küldetését, hogy a kereszten odaadta az életét azért, hogy újra egyesítse az embereket az Atyával, és elhozza a földre a testvériséget. Ezért

mindenki, aki a békét építi, Jézusra hasonlít, és Isten fiának nevezik, mint Jézust.

„Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.”

Jézus nyomdokaiban járva minden napunk a „békesség napja” lehet, ha véget vetünk a kisebb-nagyobb háborúknak, amelyek folyamatosan zajlanak körülöttünk. Ennek az álomnak a megvalósításához nagyon fontos, hogy építsük a barátság és a szolidaritás hálóját, nyújtsunk segítő kezet, és fogadjuk is el azt.

Ahogy Denise és Alessandro meséli: „Amikor megismertük egymást, nagyon jól éreztük magunkat együtt. Összeházasodtunk, és az elején minden rendben volt, a gyerekek születésekor is. Idővel aztán jöttek a hullámok. Semmiféle párbeszéd nem volt közöttünk, és minden téma vita forrása lett. Úgy döntöttünk, hogy együtt maradunk, de mindig visszaestünk ugyanabba a hibába, és csak keserűség és ellentét volt közöttünk. Egy ismerős házaspár azt ajánlotta, hogy vegyünk részt egy tanfolyamon, amit nehézségekkel küzdő pároknak szerveztek. Ott nemcsak felkészült szakemberekkel találkoztunk, hanem »családok családjára« találtunk, akikkel meg tudtuk osztani a problémáinkat. Nem voltunk már egyedül! Újra fény gyúlt az életünkben, de ez csak az első lépés volt. Otthon aztán megint nem volt könnyű, és időnként még elesünk. Az segít, hogy törődni szeretnénk egymással, mindig újra akarunk kezdeni és kapcsolatban akarunk maradni ezekkel az új barátainkkal, hogy együtt tudjunk előre haladni.”

„Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.”

Jézus békéje „új szívet és új látásmódot is kér tőlünk, hogy mindenkit az egyetemes testvériségre hivatott embert szeressük és lássuk” – mondja Chiara Lubich.

És hozzáfűzi: „Még a házsártos szomszédokban is? Abban a kollégámban is, aki karrierem útjában áll? Azokban is, akik másik párthoz tartoznak, vagy a kedvenc focicsapatom ellen drukkolnak? A más vallású vagy más nemzetiségű emberekben is?”

Igen. Mindannyian fivérem és nővérem ők. A béke pontosan itt kezdődik, abban a

kapcsolatban, amelyet felebarátaimmal építetek. »A rossz az emberek szívében születik« – írta Igino Giordani. – »Tudatára kell ébrednünk, hogy ahhoz, hogy elhárítsuk a háborús veszélyt, ki kell vetnünk magunkból azt az agresszív, mások kihasználására és az önzésre épülő elküldet, amelyből a háború fakad.« [1]

Ha mi megváltozunk, a világ is meg fog változni. [...] mindenekelőtt helyezzük fénybe azt, ami összeköt bennünket, így hozzájárulhatunk a béke kultúrájának megteremtéséhez, és együtt dolgozhatunk az emberiség boldogulásáért. [...] Végül mindig a szeretet győz, mert erősebb mindennél. Próbáljunk meg így élni ebben a hónapban, hogy a béke és az igazságosság kultúrájának kovásza lehessünk. Így megszületik bennünk és körülöttünk az új emberiség.”[2]

Letizia Magri

[1] I. Giordani, *L'inutilità della guerra, /A háború nem megoldás/* Róma 2003, 2. kiadás, 111. o.

[2] C. Lubich, *Az élet igéje* 2004. január, Új Város 2004/1.

forrás: *fokolare.hu*